

Είναι γεγονός ότι η ευρυζωνικότητα στη χώρα μας έχει διαδοθεί αρκετά τα τελευταία χρόνια, κυρίως με τη μορφή των ασύμμετρων DSL συνδέσεων. Σε σχέση με το που ήμασταν μερικά χρόνια πριν υπάρχει πρόοδος. Σε σχέση με το που βρίσκονται αυτή τη στιγμή οι άλλες χώρες της ΕΕ, εξακολουθεί να υπάρχει σημαντική υστέρηση. Οι πραγματικές ταχύτητες πρόσβασης στο διαδίκτυο δεν έχουν καμία σχέση με αυτές που δηλώνουν πως προσφέρουν οι πάροχοι, καθώς υστερούν δέκα και είκοσι φορές από την ονομαστική ταχύτητα του πακέτου. Αυτά σε πολύ πιο ακριβές τιμές απ' ό,τι στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, και με τους έλληνες καταναλωτές να έχουν πολλά και σοβαρότατα παράπονα, τόσο από τους παρόχους όσο και εν γένει από τον ΟΤΕ. Οι ιστορίες φρίκης δίνουν και παίρνουν μεταξύ των καταναλωτών.

Όλα αυτά όμως έρχονται σε δεύτερη μοίρα με τις αναμενόμενες εξελίξεις στο ίντερνετ. Το διαδίκτυο που μάθαμε αυτά τα 10-15 χρόνια που καταπιανόμαστε με αυτό, είμαστε υποχρεωμένοι να το ξεχάσουμε. Η έμφαση στην πληροφορία και στην ενημέρωση, κυρίως μέσω κειμένων, δίνουν τη θέση τους στην ψυχαγωγία και στη διασκέδαση, κυρίως μέσω εικόνων. Η ψυχαγωγία όμως είναι πολλή μεγαλύτερη business, αφού πρόκειται για τη βιομηχανία του θεάματος, από την πληροφορία. Ο υπολογιστής και η τηλεόραση τείνουν να έρθουν εις σάρκαν μίαν.

Έτσι, οι έλληνες χρήστες της ευρυζωνικότητας, και ιδίως οι νέοι, χρησιμοποιούν τις νέες ταχύτητες πρωτίστως για να βλέπουν βίντεο του Χατζηγιάννη ή αποσπάσματα από τηλεοπτικές σειρές στο Youtube και όχι για να κατεβάσουν τα άπαντα του Σαίξπηρ και του Ιμμάνουελ Καντ από το

Project Gutenberg. Και να κατεβάσουν τα άπαντα του Σαίξπηρ, σε ποιά γλώσσα να τα διαβάσουν εξάλλου;

Στην αλλοδαπή το τοπίο αλλάζει άρδην. Οι πιο δημοφιλείς καλλιτέχνες - και οι πασίγνωστες εταιρείες θεάματος που τους εκπροσωπούν - αποσύρουν άρον άρον τα κλιπάκια τους ή τα σκετς τους από το Youtube, προκειμένου να τα διαθέσουν έναντι τιμήματος, μικρού μεν, αλλά υπαρκτού δε. Ίσως μας έρθει και εδώ αυτή η εξέλιξη, αν και η ελληνική αγορά είναι σχετικά μικρή για να αξίζει να επενδύσουν προς μια τέτοια κατεύθυνση οι εταιρείες θεάματος που δραστηριοποιούνται στη χώρα μας.

Οι νέες τεχνολογικές δυνατότητες έχουν ανοίξει από καιρό την όρεξη στις εταιρείες του θεάματος και της διασκέδασης, και έχουν κάνει πολλά σχέδια για το πώς θα μπορέσουν να επαναφέρουν τα κέρδη που τόσο καιρό τους είχαν ξεφύγει πίσω στους τραπεζικούς λογαριασμούς τους. Για παράδειγμα, θα μπορούν τώρα να πουλάνε στους καταναλωτές, έναντι μικρού αντιτίμου, τη δυνατότητα να κατεβάζουν στον υπολογιστή τους όποιο επεισόδιο όποιας τηλεοπτικής σειράς θέλουν οι καταναλωτές να δουν, όπως προσπαθεί να κάνει και η μουσική βιομηχανία τόσον καιρό με το I-rod.

Σε κάθε περίπτωση, όλο και μεγαλύτερος όγκος πληροφορίας ανταλλάσσεται κάθε μέρα στο διαδίκτυο. Είναι τόσο μεγάλος, που πολλές κυβερνήσεις θέλουν να τον ελέγξουν. Σαν αιτία παρουσιάζεται η ανάγκη ελέγχου της παραβατικότητας και της προστασίας της έννομης τάξης: από ανώμαλους, από λαθρέμπορους, από τρομοκράτες. Το κύριο όφελος όμως θα το έχουν οι εταιρείες θεάματος, καθώς θα μπορούν τώρα να ελέγξουν

ποιοι τους υποκλέπτουν τα πολιτιστικά υποπροϊόντα τους (κακά τα ψέμματα, δεν κατεβάζουν Ταρκόφσκι και Αγγελόπουλο όσοι κατεβάζουν ταινίες στο διαδίκτυο, τις τελευταίες εισπρακτικές επιτυχίες κατεβάζουν). Η ελληνική κυβέρνηση δεν έχει διασαφηνίσει τις προθέσεις της ακόμα. Ας ελπίσουμε ότι δεν θα έχουμε και στην Ελλάδα αντίστοιχα φαινόμενα με το Pirate Bay της Σουηδίας.

Το κράτος δεν οφείλει να κάνει τον χωροφύλακα για λογαριασμό της βιομηχανίας του θεάματος, κι ούτε θεσπίστηκε για να μπορούν οι συγκεκριμένες πολυεθνικές να προστρέχουν σε αυτό για να προστατεύει τα υπερκέρδη τους. Το κράτος πολύ περισσότερο οφείλει να δώσει την ευκαιρία σε όλους τους Έλληνες να μπορούν να απολαύσουν τα υπέρτατα πολιτιστικά αγαθά που είναι συγκεντρωμένα στο διαδίκτυο. Οφείλει δηλαδή το κράτος να ξέρουν όλοι οι Έλληνες καλά μία τουλάχιστον ξένη γλώσσα, ώστε να μπορούν να διαβάζουν τους κλασσικούς της λογοτεχνίας, ή τα επιτεύγματα της επιστήμης. Οφείλει ακόμα να βοηθήσει ώστε να υπάρχει στο διαδίκτυο το σύνολο της ελληνικής πνευματικής παραγωγής που δεν υπόκειται σε πνευματικά δικαιώματα. Αυτή τη στιγμή δεν μπορεί να βρει κανείς ούτε τον Παπαδιαμάντη και τον Μακρυγιάννη. Δεν είναι καν κάτι που χρειάζεται σπουδαία οικονομική ενίσχυση για να επιτευχθεί. Υπάρχουν και οι πανεπιστημιακές σχολές και τα ερευνητικά κέντρα που με χαρά θα κάνουν κάτι τέτοιο, χωρίς να φαληρίσει ο κρατικός προϋπολογισμός. Πάνω από όλα όμως, το κράτος οφείλει να δίνει στους κατοίκους αυτής της χώρας τα εφόδια προκειμένου να μπορούν να απολαύσουν και τα υψηλά πολιτιστικά αγαθά, κι όχι μόνο τη Γιουροβίζιον. Σε αυτόν τον τομέα, η Ελλάδα έχει πολλά να κάνει ακόμα.